

- Не знаех как да те приближа, как ще те заговоря... Нима може да има утеха за скръб като твоята, като нашата? Не сме ли всички тук като попарени, сякаш още не можем да повярваме, че никога вече няма да чуем гласа на добрата царица, нашата майка, нашата покровителка... Че никога вече...

Ирина Комнен^и избухна в страстен плач, непритворен, сърдечен.

Бяха ѝ казали, че преди да склопи очи, Петър трепнал с ръка и пошъпнал: Ирина... Ирина...

Тя никога нямаше да узнае, че в предсмъртните си видения младият наследник бе догадил в пророчески унес страхотната картина на бъдещето и се бе помъчил да предварди, да разкрие, да изкаже ужаса на съмненията си: кръв, отрова, кинжали, измяна, коварство.

Ирина... - бе пошъпнал той - Ирина... Не... Никога... Пазете царя от коварната ромейка... Пазете го... От Ирина...

Но всички бяха доловили ясно само думата Ирина, затова тя бе разбрала, че последният му въздъх бил отправен към нея, в обич и копнеж. И затова сега свободно изплакваше пред царя непобедимата си скръб.

Вечерта отново ги събра на старата пейка. Те дълго говореха за скъпите покойници. Ирина разправи всичко, което бе научила от госпожа Росица, за последните часове на Анна и Петър, за грижите им към болните от мор, за великото им себеотрицание.

- Сестра ѝ е вече светица... - каза Ирина, - ала и царица Анна трябва да бъде канонизирана, поради великото си благочестие и християнско смирение... Погребахме я в монашеско, францисканско расо. Това бе последната ѝ воля. Защо да нямаме освен света Елисавета от Вартбург и света Анна от Търнов?

С омаен глас и изкусни слова ромейката полека навлизаше в сърцето на белокосия цар. Тя знаеше най-чувствителните кътчета, които трябва да досегне, предчувствуваше ехото на всяка своя дума